

Free class handout

Chapter 1

The basics

How are you?

A múltunkat elég nehéz levetkőzni, és ezt nekem sem sikerült valami jól az első két fejezet párbeszédeiben, ahol a kapcsolatfelvétellel ismerkedünk. A köszönés részét képezi (néha akár a teljes egészét is alkotja) a „How are you?“, kérdés, amit akár még el is haraphatnak, illetve a barátságos és tájékozást is magába foglaló változatoknál össze is vonják: „How’re you?”

Teljesen igaz, hogy „**tilos rá egészségügyi jelentést adni**”. Mi magyarok különösen szeretünk panaszkodni, és gyakran terhelünk másokat a nyavalyáinkkal:

–Szia! Hogy vagy?

–Ne is kérdezd! Alig élek, úgy fáj a derekam.

Ismerős? Azért a fiatalok körében egyre kevésbé – ez inkább az idősebb generációkra jellemző. Az angolban **szigorúan tilos!** Persze az nem mindennapi élmény, amilyen reakciót egy ilyen válasz kivált pl. egy amerikaiánál! Csak a vicc kedvéért párszor kipróbáltam, bár ez akkor az igazi, ha már úgy beszélsz, hogy nem tudják megmondani, hogy nem vagy te is közéjük való. Javasolom, ne akard egyelőre kipróbálni!

No ez eddig stimmel a könyvben levőkkel. Most jön az eltérés. Mivel Bécsben voltam egyetemista egy amerikai magánegyetemen és németül is illett beszélnem, nagy belső kényszert éreztem (és érzek még ma is) arra, hogy megpróbáljam azoknak a tanulóknak a fejébe verni a válaszdás mikéntjét, akik megszokták, hogy mondhatják a „Nem olyan jól” választ is. Elég sokszor hallottam osztrákoktól (igaz, részletekbe nem mentek), így számomra **fontos, hogy megfelelően tisztázzuk** a helyes válaszdás mikéntjét.

Nem vezettem soha alapos statisztikát, de tapasztalataim (főleg UK, USA) szerint a „How are you?” kérdésre adott válaszok gyakorisága kb. a következő **ezer esetre** vetítve:

- 950 “I’m **fine**, thanks.” (“I’m **fine**, thank you.” “**Fine** thanks.” “Just **fine**.” stb.)
- 35 “I’m **OK**.” (Just **OK**, thanks.)
- 10 “I am **very well**, thank you.” (I’m **very well**, thanks.)
- 4 “I’m **all right**.”
- 1 “**Not so bad**.”

Úgy gondolom, ebből elég világosan kitűnik, mennyire mostohán bántam a „**fine**” szóval és mennyire előtérbe helyeztem a statisztikailag nyugodtan elhanyagolható „Not so bad.” változatot.

Természetesen, függetlenül az általad használt változattól, **kötelező visszakérdezned**, vagy nem jön össze a beszélgetés. Briteknél kicsit nagyobb a türelem, de a legtöbb amerikaiánál szemernyi sincs – **amennyiben nem kölcsönös érdek** fűződik a kapcsolatfelvételhez. (A türelem hiánya gyakran nem igaz azokra, akik hozzánk jönnek, hisz ők eleve meg akarnak ismerekedni velünk.) Illik tehát villámgyorsan és helyesen válaszolni!

A margóra csak annyit, hogy **nem is mindig cél a beszélgetés**. Ha egy csokiszeletet akarsz venni, akkor nem fogtok nagyon beszélgetésbe elegyedni, és néha még a köszönés is kimarad, hanem egyből a lényegre tértek. A postán is csak odaadod a képeslapot és legfeljebb hozzáteszed, hogy „**priority, please**” (elsőbbséggel kérem).

Mindenki rohan, mindenki szeretné a személytelenséget megőrizni, így egyre ritkább a laza csevegés. Társasági élethez viszont kell.

Bőven akad alkalom, amikor cél az, hogy ismerkedjete és beszélgetsetek. És ehhez kapcsolódik még egy történet, ami illusztrálja, hogy miért fontos a villámgyors válaszadás.

Elég sok diákom készült külföldre települni, közülük sokan **AMERIKÁBA**. (Apropó, az „Amerika” szót kizárólag az -ra értik angol nyelven.) Mivel tudom, milyen fontos a kapcsolatfelvétel, mindig is hangsúlyoztam a fentieket, de talán mégsem eléggé. Kb. 15 éve van egy történetem, ami jól illusztrálja a dolog jelentőségét:

Egyik diákom, aki már elég jól beszélt angolul az USA-ba n élő rokonaihoz költözött; ők pedig próbálták társaságba vinni, hogy ismerkedjen és élesben gyakorolja a nyelvet. Igen ám, csak a következő történet, miután magára hagyták és odament hozzá egy helybeli:

Helybeli: **“Hi, how’re you doin’?”** (artikulátlanul és elharapva hadarta el)

Volt diákom: **“Várjál, tudom, mindjárt mondom!”** (mondta magyarul)

Helybeli: **“I’m sorry.”** (és faképnél hagyta)

Ezt onnan tudom, hogy amikor 5-6 alkalommal előfordult ugyanez az eset, írt nekem egy levelet (ami megérdemelte volna, hogy bekeretezzem és a falon lógjon azóta is, de sajnos már nincs meg). Arra kért, **nagyon, de nagyon jól tanítsam meg** a kapcsolatfelvétel fontosságát. Remélem, ebben a rövid anyagban ez sikerült is! Sok sikert az anyanyelvűekkel való ismerkedéshez, amikor legközelebb ellátogatsz hozzájuk!

Legtöbb kiadványunkhoz találsz beolvasót, mintafejezetet. <http://angolsuli.com/kiado/index2.html>

Ingyenes hanganyagokat és letöltéseket találsz a <http://www.angolsuli.info> oldalon. Keresd kiadványainkat az **Alexandra** és **Lira** üzletekben! Lájkold FaceBook oldalunkat!

<https://www.facebook.com/angolsuli/>